

τα σπίτια των άλλων

Για τα διηγήματα της Σαμάντα Σβέμπλιν και τις μετρημένες μέρες της αφθονίας.

Η Σαμάντα Σβέμπλιν και η συλλογή διηγημάτων της *Επτά άδεια σπίτια* (εκδ. Πατάκη, μτφρ. Έφη Γιαννοπούλου).

Η ΣΑΜΑΝΤΑ ΣΒΕΜΠΛΙΝ, 43 ετών, είναι ένα από τα χαρισματικά τέκνα της νέας λογοτεχνίας της Αργεντινής – είχε συστηθεί στο ελληνικό κοινό με το προπέρσινο *Απόσταση ασφαλείας* και μόλις κυκλοφόρησε η συλλογή διηγημάτων *Επτά άδεια σπίτια*. Για να αποκωδικοποιήσω την τεχνική της, θα έλεγα ότι επενδύει σε ένα εύρημα κάπως κωμικής απόχρωσης (π.χ. η αγωνία της μητέρας ότι τα παιδιά θα γυρίσουν σπίτι και θα δουν τους παππούδες να χορεύουν γυμνοί στον κήπο, στο διήγημα *Οι γονείς μου και τα παιδιά μου*) και γύρω του ξετυλίγει μια ιστορία κάπως τραγικής απόχρωσης. Δίπολα: κωμικό-τραγικό, αλλά και λογικό-παράλογο, κανονικό-μη κανονικό. Θα σταθώ όμως στο πρώτο από τα επτά διηγήματα, με τίτλο *Τίποτα από όλα αυτά*, το οποίο ξεχωρίζω ως το καλύτερο μιας συνολικά όμορφης συλλογής. Εδώ παρατηρούμε μια γυναίκα που επισκέπτεται μαζί με τη μητέρα της ξένα σπίτια. Πλούσια ξένα σπίτια. Τα κοιτάζουν απέξω. Η μητέρα έχει μανία με τη διακόσμηση. Έχει μανία με ό,τι δεν έχει. Τελικά μπαίνουν σε ένα από αυτά – θυμήθηκα εκείνη την ταινία του Χανς Βαϊνγκάρτνερ, *Οι μέρες της αφθονίας σας είναι μετρημένες*, όπου κάτι νεαροί τρύπωναν σε πλουσιόσπιτα χωρίς να κλέψουν τίποτα, απλώς για να αλλάξουν θέση στα έπιπλα. Είναι λίγο τραβηγμένη η σύνδεση, ωστόσο μεταξύ ταινίας και διηγήματος υπάρχει μια ομοιότητα: η αφθονία του ενός έναντι της μη αφθονίας του άλλου. Και άλλη μία: τα σπίτια. Τα κυρίαρχα σύμβολα της αστικής ζωής που μετατρέπονται σε σύμβολα ανισότητας. Συνολικά: ένας κόσμος συναισθηματικά ρημαγμένος που δεν ξέρει πώς να ζήσει. ■